

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobců:

a) F.R.

b) G.R.

c) nezletilá N. R.

všichni státní příslušnost Azerbájdžánská republika

všichni toho času bytem S. 215/9, K., nezletilá žalobkyně c)

zastoupena zákonnou zástupkyní matkou žalobkyně b)

všichni zastoupeni JUDr. Tomášem Doležalem, advokátem sídlem
746 01 Opava, nám. Republiky 679/5

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 8. 2018 č. j. OAM-540/ZA-ZA12-ZA05-2017 a č. j. OAM-539/ZA-ZA12-ZA05-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Proti v záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného podali žalobci v zákonné lhůtě žalobu. Žaloba žalobce a) směřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2018 č. j. OAM-540/ZA-ZA12-ZA05-2017 a žaloba žalobkyň b) a c) směřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2018 č. j. OAM-549/ZA-ZA12-ZA05-2017. Řízení o žalobě žalobce a) vedené pod sp. zn. 63 Az 34/2018 a řízení o žalobě žalobců b) a c) vedené pod sp. zn. 63 Az 35/2018 byla usnesením ze dne 4. 10. 2018 č. j. 63 Az 34/2018-15 spojena ke společnému řízení s tím, že jako věc hlavní bude vedena věc sp. zn. 63 Az 34/2018.
3. Žalobce a) jednak obecně namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí a že rozhodnutí spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Konkrétně uvedl, že z žádosti o mezinárodní ochranu, z pohovoru k žádosti a dalších skutečností, které vyšly v průběhu správního řízení najevo, plyne, že žádost byla uplatněna z důvodu jeho obavy z pronásledování a nelidského zacházení a trestu v Ázerbájdžánu. Tato hrozba pronásledování a nelidského zacházení a trestu je dle jeho přesvědčení zcela reálná a dotýká se nejen jeho, ale i manželky a nezletilé dcery. Jakýkoliv nesouhlas s postupem orgánů či institucí, jež v Ázerbájdžánu vyjádřil, byl doprovázen policejní zvlí a násilím. Když se ohradil proti způsobu léčby matky, která následně kvůli špatnému lékařskému zásahu přišla o život, byl zadržen policií a zbit. Když bránil svůj zákonný nárok vyplývající ze skutečnosti, že jeho otec přišel o život ve vojenské službě, a nevida možnosti jiného postupu, psal do novin a do prezidentské kanceláře, byl rovněž policií zadržován a bit. Stejně tak, když se bránil urážkám otce, činěným policejními orgány ve snaze vyprovokovat jej. Nezákonně byl předvolán k výkonu vojenské služby a takto rovněž šikanován. Šikana u něho vyvolala psychické obtíže, mívá problémy s pamětí a v Německu mu byla předepsána uklidňující antidepresiva. Není tedy pravdou, že nepodstupuje žádnou léčbu, jak tvrdí správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Šikana dosáhla soustavnosti a dlouhodobosti a neviděl jiné řešení, jak zabezpečit ochranu své rodiny, než vycestovat ze země původu. K tomu také v roce 2016 došlo. Úroveň šikany, již byl vystaven, a nelze předpokládat, že by jí ušel v případě návratu, dosahuje dle jeho mínění intenzity vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.
4. Žalobce rovněž namítal, že závěr správního orgánu o nedůvěryhodnosti jeho výpovědi se zakládá na dílčích odchylkách v jeho výpovědi a výpovědi manželky, přičemž ovšem

správní orgán zcela pominul, že v zásadních otázkách se oba shodují. Poznamenal-li správní orgán, že se měl proti postupu příslušných složek odvolat, zcela pomíjí, že Ázerbájdžán nesplňuje základní kritéria právního státu. Organizace Freedom House ve zprávě za rok 2016 popisuje stav role práva v Ázerbájdžánu tak, že soudnictví je korupční, neefektivní a sloužící výkonné moci, svévolné uvěznění a detence jsou běžné a zadržení jsou často drženi po dlouhou dobu před soudním procesem. Reportováno je velké množství porušení práva na spravedlivý proces, omezení přístupu k právní pomoci, lživých konstrukcí a psychického násilí. Užíváno je i mučení. Ačkoliv pak správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že vycházel vedle výpovědí účastníků řízení z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, neuvedl vůbec žádné konkrétní skutečnosti, které z uvedených zpráv vzal za základ svého rozhodnutí, jaké úvahy při tom vedl a k jakým závěrům v této souvislosti dospěl. Žalobce vyslovil přesvědčení, že za situace panující v Ázerbájdžánu nelze po něm požadovat, aby se o obhajobu v této zemi byl i jen pokusil. V daných souvislostech pak žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Azs 71/2006 a z nálezu Ústavního soudu II. ÚS 670/12 a navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

5. Žalobkyně b) a c) v žalobě namítaly, že od žalobce a) odvozují důvody pro udělení mezinárodní ochrany s tím, že si nelze představit, že by žalobkyně b) měla dceru v Ázerbájdžánu vychovávat sama, tedy starat se o dítě a zároveň opatrovat živobytí. Navíc pokud by se vrátili do země původu, žalobce a) by poslali do armády a dítě by jí odebrali. Žádost byla také vedena snahou řešit rizikové těhotenství a zachránit dítě. Nadto ázerbájdžánské orgány vědí, že se do země původu včas nevrátila. Pokud tak nyní učiní, bude pronásledována jen proto, že podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně b) dále zopakovala žalobní argumentaci žalobce a) ohledně jeho nesouhlasu s postupem státních orgánů a institucí, což bylo doprovázeno policejní zvlí a násilím s tím, že se žalobce a) ohrazoval i proti způsobu léčby maminky a bránil svůj zákonný nárok vyplývající ze skutečnosti, že jeho otec přišel o život ve vojenské službě. Shodně jako žalobce a) uvedla, že žalobce a) byl nezákonně předvoláván k výkonu vojenské služby a tak rovněž šikanován, šikana u něho vyvolala psychické obtíže, mívá potíže s pamětí a v Německu mu byla předepsána uklidňující antidepresiva. Šikana dosáhla soustavnosti a dlouhodobosti a neviděli jiné řešení, jak zabezpečit ochranu rodiny, než vycestovat ze země a nelze předpokládat, že by jí ušli v případě návratu, dosahuje podle jejich přesvědčení intenzity vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Stejně jako žalobce a) i žalobkyně b) a c) namítaly, že žalovaný zcela pomíjí, že Ázerbájdžán nesplňuje základní kritéria právního státu a proto po nich nebylo lze požadovat, aby se v Ázerbájdžánu byl i jen pokusily o obhajobu. Stejně jako žalobce a), žalobkyně b) a c) namítaly, že ačkoliv správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že vycházel vedle výpovědí i z označených informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, neuvedl vůbec žádné konkrétní skutečnosti, které z předmětných zpráv vzal za základ svého rozhodnutí, jakými úvahami byl veden a k jakým dospěl závěrům.
6. Žalovaný v písemných vyjádřeních navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že v podstatných částech shledal výpověď žalobce a) nevěrohodnou, příp. jeho obavy za nepodložené a spekulativní. Žalobci a) a b) opustili vlast zcela legálně, bez potíží prošli pasovou kontrolou na letišti v Baku. Neuvedli žádné problémy, které by souvisely s jejich rasou, pohlavím, náboženstvím, národností či

příslušností k určité sociální skupině. Žalobce a) vlast opustil kvůli potížím v důsledku toho, že se stížnostmi a články na internetu bránil vůči neudělení státního bytu, na který má dle jeho názoru jako potomek válečného hrdiny nárok. Obava žalobce a) z toho, že v případě návratu do vlasti bude uvězněn, je nepodložená. Z jeho výpovědi vyplývá, že ve vlasti trestnou činnost nepáchal, na vojenskou službu byl vyzýván neoprávněně a rovněž vlast opustil legálně bez jakýchkoli potíží. Jednotlivé části výpovědi žalobce a), které trpí nevěrohodností, pochopitelně snižují věrohodnost všech aspektů jeho výpovědi, včetně obav z nástupu vojenské služby. Vzhledem k tomu, že podstatná část výpovědi žalobce a) je nevěrohodná (tlak ze strany policie apod.) a v ostatních aspektech (vojenská služba) jsou jeho obavy nepodložené a spekulativní, uzavřel, že žalobce nebyl vystaven problémům, které by bylo možno označit za pronásledování.

7. Žalovaný zdůraznil, že nepovažuje zadržení žalobce a) policií v červnu 2016 za věrohodné. Vzhledem k tomu, jak kruciólní roli hraje nevěrohodný incident v azylovém příběhu žalobce a), snižuje to dále věrohodnost stran dalších tvrzení o problémech ve vlasti. Nejedná se přitom o jediný rozpor. Žalobce a) uvedl, že v roce 2016 byl zadržen policií celkově pětkrát, zatímco žalobkyně b) sdělila, že poslední takový incident nastal na přelomu let 2015 a 2016. Vzhledem k detailnímu dotazování správního orgánu na tyto skutečnosti je vyloučeno, že by uvedené rozpory byly způsobené pouhým omylem. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce a) mimo jiné uvedl, že je dobrý, ale ve své vlasti dvakrát navštívil psychologa, kvůli psychickým potížím. Tvrdil, že z důvodu psychických obtíží mívá potíže s pamětí a v Německu mu byla předepsána uklidňující antidepresiva. Žalobce a) však správnímu orgánu nedoložil žádné lékařské zprávy z léčby v zahraničí ani z léčby v České republice, přestože byl správním orgánem vyzván, aby případnou léčbu v České republice lékařskými zprávami doložil. Žalovaný tudíž vychází z předpokladů, že žalobce v České republice žádnou léčbu nepodstupuje a jeho zdravotní stav je tedy uspokojivý.
8. Co se týče článků na internetu, pak v nich žalobce a) popisoval svůj případ, který chtěl takto zviditelnit a zvýšit své šance na získání státního bytu. To je případ konkrétně i doloženého článku označeného portálu, ve kterém není obsažena komplexní obecní kritika ázerbájdžánského režimu, či jeho politiky, ale pouze kritika jednoho postupu ázerbájdžánských úřadů v případě jeho rodiny a pouze specificky kritika skutečností, že příslušný úřad rodině nepřidělil požadovaný byt. Za těmito aktivitami tedy nelze spatřovat šíření autentického politického názoru, jak jej chápe kvalifikační směrnice Rady 2004/83/ES. Činnost žalobce ve vlasti, tedy psaní stížností, dopisů a článků nelze označit za relevantní uplatňování politických práv a svobod, jak je chápe zákon o azylu. Žalovaný dále uvedl, že v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil i hodnocení otázky udělení doplňkové ochrany. Námitky žalobce o hrozbě případného nebezpečí, které by mu hrozilo v případě návratu, žalovaný považuje za spekulativní, a to na podkladě relevantních a objektivních, veskrze aktuálních informací o Ázerbájdžánu, jak jsou obsaženy ve správním spise. K tvrzení žalobce a), že byl na něho ze strany státních orgánů Ázerbájdžánu vyvíjen tlak z důvodu jeho stížností a veřejných projevů nesouhlasu s postupem státu, který mu nepřidělil byt, na který měl dle jeho názoru nárok, žalovaný zdůraznil, že v souvislosti s domnělým porušením práv se žalobce a) nikdy na státní orgány neobrátil. Žalobce a) přitom tvrdil, že tak postupoval proto, že se domnívá, že státní orgány jsou se soudy propojené a soudní spor by tudíž prohrál. Žalovaný poukázal na to, že žalobce a) doručil správnímu orgánu několik kopií dopisů, datovaných k různým časům v roce 2014. Z toho vyplývá, že si tyto kopie musel v roce 2014 před jejich odesláním

pořídít s představou jejich budoucího využití nebo potřeby. Za této situace není logické vysvětlení, proč si neuschoval podací lístky, či doklady potvrzující zaslání dopisů na příslušný úřad. Žalovaný zdůraznil, že z doložených kopií ručně psaných dopisů není zřejmé, zda byly napsány skutečně v roce 2014 a poté zaslány na příslušné ázerbájdžánské úřady, nebo zda byly vyhotoveny účelově pro potřeby prokazování v azylovém řízení. Ve světle výše rozvedených rozporů s výpovědí manželky má žalovaný pochybnosti i o autentickém charakteru předložených dopisů. Žalovaný rovněž poznamenal, že 1. 8. 2018 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce a) této možnosti nevyužil, nenavrl žádné doplnění podkladů rozhodnutí, ani se nechtěl vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití. Závěrem nesdělil žádné nové skutečnosti či informace.

9. K žalobní argumentaci žalobkyň b) a c) žalovaný konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava, že v případě návratu do vlasti bude ohrožen manžel žalobkyně b), což bude mít pro ni a její dceru – žalobkyni c) dalekosáhlé důsledky, neboť by se mohly ocitnout bez prostředků a bez opory. Jednotlivé tvrzené potíže žalobkyně b) ve vlasti nedosáhly takové úrovně, aby je bylo možno označit za pronásledování. Týkají se totiž i dle žaloby jen manžela. Žalobkyně svou vlast opustila, neboť následovala manžela. Sekundárním důvodem byla zdravotní péče v Ázerbájdžánu, kterou vzhledem k rizikovému těhotenství vnímala jako nedostatečnou. Sama žalobkyně neměla žádné potíže, které by bylo možné podřadit pod pojem pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný rovněž poznamenal, že v podstatných částech je výpověď žalobce a) nevěrohodná, jak výše uvedeno, případně jsou jeho obavy nepodložené a spekulativní. Obavy z návratu do vlasti žalobci b) a c) spojují pouze s ohrožením žalobce a). Vzhledem k tomu, že žalovaný v případě manžela žalobkyně b) neshledal důvody pro jeho ohrožení v případě návratu, není možné ani obavu žalobkyň b) a c) považovat za relevantní.
10. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.
11. Krajský soud přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
12. Ze správních spisů bylo zjištěno, že 6. 7. 2017 podali žalobci žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V průběhu řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce a) jsou problémy se státními orgány Ázerbájdžánu, které na něj měly vyvíjet tlak v souvislosti s jeho stížnostmi a veřejnými aktivitami, jimiž se dožadoval svého práva získat od státu byt jako potomek muže, který zahynul v bojích o Náhorní Karabach. Co se týče skutkových zjištění z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tam uvedená skutková zjištění jsou správná a korespondují s obsahem správního spisu.
13. V průběhu správního řízení bylo rovněž objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně b) a nezletilé žalobkyně c) o mezinárodní ochranu je obava, že v případě návratu do vlasti bude ohrožen manžel žalobkyně b), což bude mít pro ni a nezletilou dalekosáhlé důsledky, neboť by se mohly ocitnout bez prostředků a bez opory. Soud v podrobnostech

na skutková zjištění správního orgánu učiněná z pohovoru žalobkyně b) k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a údajů k podané žádosti, odkazuje, neboť jsou správná a korespondují s obsahem správního spisu.

14. Součástí správních spisů jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu. Při posouzení žádosti žalobců žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP: Ázerbájdžán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav červenec 2018, ze dne 3. 7. 2018, Výroční zprávy Human Rights Watch „Ázerbájdžán“, ze dne 18. 1. 2018, Výroční zprávy Amnesty International 2018, „Ázerbájdžán“ ze dne 22. 1. 2018, Výroční zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2018 – Ázerbájdžán, z ledna 2018, Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci – Údaje o zemi, Ázerbájdžán za rok 2016. Žalovaný dále vycházel z žalobcem doloženého článku z portálu azadliq.info, který byl publikován žalobcem v roce 2014. Ten obsahuje kritiku jednoho postupu ázerbájdžánských úřadů v případě rodiny žalobce a) v souvislosti s tím, že příslušný úřad rodině nepřidělil požadovaný byt. Co se týče tvrzení žalobce a), že posílal velké množství stížností a dopisů na různé úřady v Ázerbájdžánu ve věci přidělení bytu jak odškodnění pro potomky válečného hrdiny, žalobce předložil správnímu orgánu k tomuto tvrzení několik kopií dopisů datovaných k různým časům v roce 2014, přičemž nepředložil žádné doklady potvrzující odeslání těchto dopisů na příslušný úřad.
15. Soud neprovedl žalobci navržený důkaz Zprávou Freedom House z roku 2018 předloženou v anglickém jazyce, a to pro nadbytečnost, neboť dle žalobců se text této zprávy neliší od textu zprávy Freedom House, leden 2018, která je obsažena ve správním spise.
16. Krajský soud předně konstatuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoli negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávnými postihujícími jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 125/2005-46).
17. K žalobním námitkám krajský soud uvádí následující. Soud především nesouhlasí s žalobní námitkou, že v napadených rozhodnutích absentuje hodnocení důkazů. Hodnocení výpovědí žalobce a) a její věrohodnosti, je podrobně uvedeno v jednotlivých pasážích od strany 5 napadeného rozhodnutí, v částech, které se zabývají posouzením podmínek pro udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany. Tyto jednotlivé pasáže obsahují rovněž hodnocení jednotlivých listinných důkazů a článků na internetovém odkazu. V napadeném rozhodnutí žalovaný také přezkoumatelným způsobem vysvětlil, z jakých důvodů považuje výpověď žalobce a) v podstatných částech za nevěrohodnou. Protože se soud se závěry žalovaného ztotožňuje, v podrobnostech na ně v napadeném rozhodnutí odkazuje.

18. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod.
19. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Soud sdílí názor žalovaného, že ve veřejných aktivitách žalobce a), jimiž bylo psaní dopisů, stížností a článků na internet, kteréžto aktivity byly motivovány snahou domoci se jím vnímaného práva na státní byt, který mu měl být přidělen jako potomkovi osoby, která zahynula při bojích o Náhorní Karabach, nelze spatřovat šíření autentického politického názoru, jak jej chápe kvalifikační směrnice Rady 2004/83/ES. Předmětné počínání žalobce se netýkalo projevoování nějakého autentického politického názoru, ale vztahovalo se pouze k řešení konkrétního postupu úřadů ve věci přidělení bytu jako odškodnění pro potomky válečného hrdiny, jak výše uvedeno.
20. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Krajský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že u žalobce a) nelze shledat při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Především je nutno opět vyjít ze zcela správného hodnocení žalobcem tvrzeným aktivit žalovaným tak, že za nimi nelze spatřovat šíření autentického politického názoru, jak jej chápe kvalifikační směrnice Rady 2004/83/ES a rovněž zákon o azylu. Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že ani žalobcem a) tvrzené potíže ve vlasti nedosáhly takové míry úrovně, aby je bylo možno označit za pronásledování. Z důvodů podrobně popsanych žalovaným na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí soud nepovažuje zadržení žalobce a) policií v červnu 2016 za věrohodné, což snižuje věrohodnost jeho dalších tvrzení o problémech v jeho vlasti. Žalovaný zcela přiléhavě poukázal na to, že žalobce a) tvrdil, že v roce 2016 byl zadržen policií celkově 5 krát, zatímco žalobkyně b) přednesla, že poslední takový incident nastal na přelomu let 2015 a 2016. Soud sdílí shodně s žalovaným pochybnosti o autentickém charakteru žalobcem předložených kopií dopisů. Žalovaný správně poukázal na to, že žalobce tvrdil, že posílal velké množství stížností a dopisů na různé úřady v Ázerbájdžánu a rovněž o svých problémech informoval veřejnost formou článků publikovaných na internetu. Jím doložené materiály sice mají tuto činnost potvrzovat, ovšem veškeré dokumenty jsou datovány k roku 2014. I dle názoru soudu je tedy otázkou, jak intenzivní byla tato činnost v posledních 2 letech pobytu ve vlasti. Nadto žalobce a) nijak nedoložil, že předložené dopisy skutečně někam zasílal. I soud považuje vysvětlení žalobce, že je odesílal od roku 2012 a nenapadlo jej, že by v budoucnu nějaký typ potvrzení, např. uschování podacích lístků, měl potřebovat. I dle názoru soudu je toto vysvětlení v rozporu se skutečností, že žalobce a) předložil správnímu orgánu několik kopií dopisů datovaných k různým časům v roce 2014, z čehož plyne, že jejich uchováním předpokládal, že je v budoucnu využije nebo je bude potřebovat. Je proto nelogické jeho vysvětlení, proč si neuschoval podací lístky či doklady potvrzující odeslání těchto dopisů na příslušný úřad a nelze tedy seznat, zda tyto dopisy skutečně byly sepsány v roce 2014 a

odeslány příslušným ázerbájdžánským úřadům, nebo zda byly vyhotoveny účelově pro azylové řízení. Co se týče žalobcem a) tvrzeného tlaku v souvislosti s povoláním k nástupu vojenské služby, souhlasí soud rovněž s žalovaným v jeho názoru, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud žalobce považoval předvolání k nástupu vojenské služby za neoprávněné, měl tento problém řešit dostavením se na vojenskou správu a vůči postupu státních orgánů se bránit. I dle názoru soudu obava žalobce a) z toho, že v případě návratu do vlasti bude uvězněn, je nepodložená a spekulativní. Závěr žalovaného, že v případě žalobce a) neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, je správný.

21. Za situace, kdy žalobkyně b) a c) obavy z návratu do vlasti spojovaly pouze s ohrožením žalobce a) a vzhledem k tomu, že správní orgán v případě žalobce a) neshledal důvody pro jeho ohrožení v případě návratu, souhlasí soud s názorem žalovaného, že není možné jejich obavy považovat za relevantní. Závěr žalovaného, že žalobkyně b) a c) nesplňují zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu, jsou správné a soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
22. Krajský soud dále zastává názor, že se žalovaný dostatečně zabýval otázkou udělení doplňkové ochrany žalobcům dle § 14a zákona o azylu, v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci a opatřil si důkazy. Podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není schopen z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona dle odst. 2 písm. b) považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Dle názoru soudu správní orgán posoudil individuální situaci žalobců na základě jejich tvrzení, které konfrontoval s informacemi získanými z různých zdrojů, které jsou součástí správního spisu, a soud se s jeho závěry ztotožňuje. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobci neuvedli, a ani v průběhu řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, na základě kterých by jim hrozilo v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že žalobcem a) tvrzené zadržení policií v červnu 2016 je z důvodů popsaných v napadeném rozhodnutí nevěrohodné a že tato okolnost snižuje věrohodnost i dalších jeho tvrzení o problémech ve vlasti. Jak bylo rovněž výše uvedeno, k publikaci posledního článku žalobcem na internetu došlo v roce 2014. Důvody odjezdu žalobce v září 2016 nelze přímo spojovat s jeho veřejnými projevy, tj. psaním článků, k čemuž došlo jak výše uvedeno 2 roky před vycestováním. Rovněž jím tvrzené aktivity, které ukončil v roce 2014, měly nízkou relevanci k případnému ohrožení při návratu v roce 2018. Soud opakuje, že tvrdil-li žalobce, že posílal velké množství stížností a dopisů na různé úřady, pak k tomu dokládal dokumenty ve vazbě na rok 2014, ovšem ani k těmto listinám nedoložil, že by je skutečně odesílal na příslušné ázerbájdžánské úřady. I soud sdílí pochybnosti žalovaného o

autentickém charakteru předložených kopií dopisů. Z důvodů popsaných v napadeném rozhodnutí také soud považuje tvrzení žalobce a) ohledně jeho zadržování a bití policií v roce 2016 za nevěrohodná. Za pronásledování nelze považovat ani výzvu k nástupu vojenské služby. Měl-li žalobce a) za to, že se jedná o neoprávněné předvolání, pak měl tuto situaci řešit s příslušnou vojenskou správou. Pokud tak neučinil a vůči postupu orgánů se nebránil, pak jím tvrzené obavy, že v případě návratu do vlasti bude uvězněn, je ničím nepodložená účelová spekulace. Za situace, kdy žalobkyně b) a c) obavy z návratu do vlasti spojovaly s ohrožením žalobce a) a vzhledem k tomu, že u něho nebyly shledány důvody pro ohrožení v případě návratu, není možné ani obavy žalobkyní b) a c) považovat za důvodné. Závěru žalovaného, že ani žalobkyně b) a c) nesplňují zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu nelze nic vytknout. Soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje.

23. Žalobcem tvrzený zdravotní stav žalovaný hodnotil v rámci posouzení otázky pro udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, kteroužto posoudil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobců a v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem. Jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou. V této souvislosti soud poznamenává, že žalobce správnímu orgánu, přestože k tomu byl vyzván, žádné lékařské nálezy o léčbě v zahraničí ani o léčbě v České republice nedoložil, a správní orgán tudíž správně vycházel z toho, že zdravotní stav žalobce a) je uspokojivý.
24. K obecnému tvrzení žalobkyně b), že ázerbájdžánské úřady vědí, že se do země původu včas nevrátila a že pokud tak nyní učiní, bude pronásledována jen proto, že podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, soud považuje za ničím nepodložené spekulace. Žalobkyně neupřesnila, z čeho dovozuje, že ázerbájdžánské úřady (a které) mají informace o podané žádosti o mezinárodní ochranu a z jakých okolností pramení její názor, že jen proto, že pobývala delší dobu v zahraničí, bude pronásledována a jakým způsobem. Z obsahu správního spisu nic takového nevyplývá, a ani v průběhu soudního řízení žalobkyně k těmto obecným tvrzením nic nedoložila.
25. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházely vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud žaloby jako nedůvodné zamítl podle § 78 odst. 1 s.ř.s.
26. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci úspěch neměli a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 07.02.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně